

ת"פ 1361/07/13 - מדינת ישראל נגד מ א ב

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 1361-07-13
12 יוני 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נ ג ד

מ א ב

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - אביעד כ"ץ

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד - פלומו

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

כתב האישום יתוקן שוב ויסרק.

ניתנה והודעה היום י"ד סיוון תשע"ד, 12/06/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בכך שבתאריך 29.6.13 סמוך לשעה 16:00 בדרך מנחם בגין באשדוד, הסיע ברכבו מספר נוסעים תושבי הרשות שאין בידם אישור כניסה כדין. שוטרים סימנו לרכב לעצור ובהגיעו לרח' מיכה באשדוד, עצר הנאשם את הרכב ונמלט עם הנוסעים תוך שמכשיל שוטר במילוי תפקידו כדין.

עמוד 1

במסגרת ההסדר נדחה לקבלת חוות דעת ממונה, שכן התביעה מסתפקת במאסר של 3 חודשים בעבודות שירות, קנס בסך של 3000 ₪, מאסר מותנה ופסילה מותנית.

רכבו של הנאשם נתפס והושב לו בהסכמת התביעה לאחר שהפקיד בקופת בית המשפט את מלוא סכום הקנס.

לטענת התובע, מדובר בהסדר ראוי לאור התיקון המהותי בכתב האישום והמתחם העונשי שנקבע על ידי מותב זה.

יצוין, כי הנאשם יליד אוגוסט '78, ולחובתו 6 הרשעות קודמות, החל משנת 2011 עבירות של תקיפת בת זוג, איום, היזק לרכוש בזדון והטרדה בטלפון. בגין עבירות אלה נדון ל- 30 חודשי מאסר והערעור נדחה. במרץ 2010 נדון בגין הפרת הוראה חוקית. בספטמבר 2009 נדון למאסר של 18 חודשים בגין תקיפת בת זוג והכשלת שוטר. בנובמבר 2008 נדון גם כן בגין תקיפת בת זוג, איומים, תקיפה סתם והטרדה בטלפון ל- 12 חודשי מאסר. במרץ 2008 נדון בגין תקיפת בת זוג למאסר למשך 6 חודשים בעבודות שירות. הרשעה ראשונה מיולי 2007 אף היא תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג, תקיפה סתם, איום, התחזות לאחר, הכשלת שוטר והפרעת הוראה חוקית בגינה נדון ל- 4 חודשי מאסר בפועל.

בנסיבות אלה, מדובר בהסדר טיעון המקל עמו באופן בולט ולא מוצדק לטעמי בשל עברו המכביד והעובדה שריצה בעבר מספר עונשי מאסר, אולם כפי הנראה ההסדר נובע מקשיים ראייתיים שכן מרבית הנוסעים חזרו לשטחי הרשות ונשמעה עדותו של נוסע אחד בעדות מוקדמת. כמו כן, בשל נסיבות אישיות, שכן נישא בשנית ואשתו בהיריון.

ביולי 2012 נכנס לתקפו תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, בדבר הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה.

העיקרון המנחה הינו עקרון ההלימה, כלומר קיום יחס הולם בין חומרת המעשה, נסיבותיו, ומידת האשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל על הנאשם.

המחוקק קבע כי על ביהמ"ש לקבוע מתחם העונש ההולם המעשה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה, במדיניות הענישה הנהוגה, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ואלו שאינן קשורות לביצוע העבירה.

למרות האמור, רשאי ביהמ"ש לחרוג מן העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור, אולם אם מדובר בעבירות בעלות חומרה יתרה, ניתן לעשות כן אך ורק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, שתפורטנה בגזר הדין, ואם יש מקום להחמיר מעבר למתחם הסבירות, יעשה כן על פי חו"ד מקצועית או אם לנאשם עבר פלילי משמעותי.

נקבע כי שיקול של הרתעת הנאשם או הרבים, לא יצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם.

כמו כן, אם הנאשם הורשע בכמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם, ויגזר הדין לכל אירוע, ויקבע מידת חפיפתם או הצטברותם.

נקבע מתחם ענישה על ידי בתי משפט מחוזיים שונים בהתיחס לעבירה של כניסה לישראל שלא כדין שנע בין חודש מאסר ל- 6 חודשי מאסר.

מתחם זה אומץ בתאריך 10/10/12 במסגרת עפ"ג 28704-09-12 (מחוזי באר שבע) בעניין **גאנזרה נ' מ.י.**

בעפ"ג 21197-04-10 מחוזימרכז **פאר דויד נגד מדינת ישראל**, מיום 6.10.10 נדונה שאלת המדיניות בדבר הגשת

כתב אישום בעבירה ראשונה של הסעה, בעיקר בתקופת המעבר, ובסופו של יום בהסכמת הצדדים לא הורשע והוטל עליו צו של"צ עם צו מבחן.

בע"פ. 2738/08 מחוזי ירושלים **מדינת ישראל נגד שאהין**, מיום 21.1.09, בימ"ש נמנע מהרשעה והסתפק בשל"צ ואף שהערעור נדחה בדעת רוב, ציינו כי מדובר בחריג שבחריגים, במורה שעברו נקי ושיפוטר ובארוע חריג לאורחותיו אך הוסיפו וציינו כי העונש הראוי הינו אכן מאסר.

לטעמי, מן הראוי להחמיר בעונשו של המסיע, מעסיק ומלין ולהטיל עליהם עונש חמור מזה המוטל על מי שנכנס לתחומי ישראל כדי לשבור שבר ולהאכיל משפחתו. הרי אלמלא ידע הנכנס כי ימצא מי שידאג לו תמורת בצע כסף לא היה נוטל הסיכון כלל. דה פקטו, באיזון שבין הסיכון שיתפס או אם יתפס עונשו יוחמר, לבין הסיכוי שיצליח לעבוד או למצוא דרך מכניסה אחרת, הוא יעדיף הסיכוי שיאפשר לו להניח פת לחם על שולחן משפחתו. זאת בעוד האחרים נבנים ממצוקתם הכלכלית הקשה של תושבי הרשות, הנכנסים לישראל, וזאת כדי להיבנות על גבם, בהסעתם או בהעסקתם, מבלי לשלם זכויותיהם הסוציאליות או מיסים כדרישת החוק, תוך פגיעה באפשרות ההעסקה של תושבי ישראל, שהשכר שיש לשלם להם גבוה יותר, ועל חשבון אלה, שבצר להם נאלצים לעבוד תמורת שכר נמוך משכר המינימום. שלא לדבר על התופעות החמורות הנלוות לכך, שרותי הסעה מאורגנים לתושבי הרשות תמורת תשלום גבוה ביחס למקובל, וקבלנים הנותנים שמם למתן אישורי העסקה תמורת תשלום חודשי גבוה, מבלי שיעסיקו אותם בפועל, זיופי אישורים ומכירתם ברשות לכל מרבה במחיר, מתן שוחד, ועוד תופעות חברתיות קשות, מסואבות ומעוררות חלחלה.

בברע"פ 3173/09 **מחמד פראגין נגד מדינת ישראל**, (להלן: "הלכת פראגין"), בימש"ע ביום 5.5.09 ציין לגבי כניסה לישראל שלא כדין כי:

"...מדובר בסיטואציה שלה דמיון למלין, מסיע ומעסיק השוהים הבלתי חוקיים ולגנבי הרכב וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, מכות מדינה למינהן. ברי הצורך במאבק בכניסה ובשהייה הבלתי חוקית אך מנגד נהירים המצוקה וחיפוש הפרנסה. איזון הוא שמו של היעד המשפטי. אמות המידה של הלכת אבו סאלם יפה כוחן גם כאן ונוכח קיומו של סיכון בטחוני ואיומו הנמשך של הטרור- שיקול ההרתעה הינו שיקול מהמעלה הראשונה."

ברע"פ 7544/05, **מורד שאולוב ואברהם לב נ' מדינת ישראל**, (תק-על 2005 (4), 3659) נקבע לגבי עבירת ההסעה והעסקה כי:

"חומרתן המיוחדת של עבירות אלה, עקב הסכנה הנשקפת מהן לשלום הציבור, אינה טעונה הוכחה, וזאת בנסיבות מיוחדות של מדינת ישראל שטרם באה אל מנוחה; זאת אף אם בסולם העונשין אין העבירות הללו במדרג הגבוה. חוששני שהחומרה והסכנה עודן עימנו, והלוואי ואתבדה בהערכה כי עוד ילוונו לאורך זמן. מכאן הצורך בהרתעה, צורך שלא נתמעט למרבה הצער. עם זאת, גם בפס"ד חטיב נקבע, כי יש לבדוק אם היו נסיבות יוצאות מגדר הרגיל, הקשורות בנאשם האינדיבידואלי. ובדיקת נסיבות אישיות היא לחם חוק בביהמ"ש, במסגרת עקרונות של זכויות היפים בכלל ויפים בפרט."

כאמור התופעה של הסעת תושבי הרשות הינה תופעה שיש למגרה מן השורש וניתן לעשות כן באכיפה ממשית ובאמירה

עונשית חד משמעית ולכן בשל המתחם העונשי שנקבע כאמור לנכנסים- מצאתי כי המתחם העונשי הראוי לגבי המעסיק, מלין ומסיע, הינו מאסר הנע בין 3 ל- 9 חודשים. לכשנלוות עבירות חמורות מאלה יש להחמיר באופן שהרף יהיה בכיוון המקסימום ולא המינימום כפי שנעשה במקרה שבפני. על אחת כמה וכמה שמדובר במי שעברו הפלילי עשיר ואשר ריצה עונשי מ אסר רבים בכלא.

התובע בצדק עתר לעונש פסילה בפועל, אך לא הגיש הרשעות בתחום התעבורה, ובדיעבד התברר למרות שהוסכם כי כתנאי לשחרור יפסל, זה הושמט מ החלטת השחרור. אולם, הרישיון נתפס בידי המשטרה במועד האירוע והושב לו רק ביום 5.1.14 ובמהלך תקופה זו לא נהג. משכך, חזר בו התובע מטענתו כי יגזר דינו לפסילה בפועל ומסתפק בפסילה מותנית.

תקוותי כי הנאשם ישכל לנצל הזדמנות זו וימנע בעתיד מלעבור עבירות דומות.

לאור כל האמור, אף שאני מכבדת את ההסדר, העונש המרתיע יהיה ממשי.

אני גוזרת על הנאשם לעונשים כדלקמן:

1. מאסר לתקופה של 3 חודשים.

חודשי המאסר ירוצו בעבודות שירות במעש אופקים, רח' חגי 10, וזאת 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות יומיות, בעבודות אחזקה וסיוע, מנהלה ושירותים בפיקוח שרון ישראלי

תחילת ריצוי המאסר מיום 9.9.14 ועליו להתייצב בשעה 08:00 במועד זה בפני מפקח על עבודות השירות לצורך קליטה והצבה במפקדת גוש דרום ב"ש, ליד כלא ב"ש, (אוטובוס אגד מתחנה מרכזית בב"ש קו 46).

על הנאשם לדווח לממונה על עבודות השירות בשב"ס אודות כל שינוי בכתובתו ובפרטיו.

כמו כן, מוסבר לו כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח וביקורות הפתע וכי כל הפרה תביא להפסקה מנהלית של ריצוי העבודות ולריצוי העונש בין כותלי הכלא.

2. אני מטילה על הנאשם 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור העבירה בה הורשע.

3. קנס בסך 3000 ₪, בקיזוז סכום הפקדון שהופקד.

4. הנני פוסלת את הנאשם/ת מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 5 חודשים וזאת על תנאי שלא ת/יעבור העבירות בהן הורשע/ה ו/או עבירות מהתוספת הראשונה ו/או השנייה לפקודת התעבורה כולל נהיגה בזמן פסילה במשך 3 שנה/ים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ד סיוון תשע"ד, 12/06/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה